

Redactare: Ioana Bârzeanu
Respect pentru băiemeni și cărți

Tehnoredactare: Mariana Radu

Copertă: Luca Emil Cornel

Ilustrație copertă: „Red Sparrow” Twentieth Century Fox Film Corporation

Jason Matthews

VRABIA ROSIE

Titlul original: **RED SPARROW**

Copyright © 2013 by Jason Matthews

© 2018 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
editurii METEOR PRESS

Contact:

Tel./Fax: 021.222.83.80

E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:

Tel./Fax: 021.222.83.80

E-mail: carte@meteorpress.ro

www.meteorpress.ro

ISBN 978-973-728-718-2

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

roman

Traducere din limba engleză
de Mihaela Adina Eros

Pentru Suzanne, Alexandra și Sophia

După 12 ore petrecute în misiune, Nathaniel Nash era amortit de la mijloc în jos. Călcând pe pavajul lăturalnicei străduțe moscovite, își simțea picioarele ca de lemn. Se întunecase de mult de când străbătea traseul pentru detectarea filajului, pentru a-i scoate la iveală pe următori, pentru a-i ademeni și a-i întărâta suficient de mult încât să se dea de gol. Dar nu exista nimic, niciun fel de indiciu de unități în acțiune care să se învârtă, să sară, să facă zgomot pe la colț de stradă în spatele lui, nicio reacție la mișcările lui. Era oare invizibil? Sau urmărit de o echipă numeroasă? În spiritul Jocului, a nu detecta niciun fel de filaj era mai rău decât a te trezi „acoperit de căpușe”.

Era început de septembrie, dar ninsese în primele trei ore ale misiunii lui, aşa că urmele mașinii sale se pierduseră. Tânăr în cursul acelei dimineți, Nate sărișe dintr-o Lada Combi în mers, condusă de Leavitt de la Stație care, calculând decalajul, îi făcuse semn ținând trei degete ridicate în sus în vreme ce coteau pe o străduță lăturalnică industrială, apoi îl bătuse pe brat. Echipa de supraveghere a FSB-ului – Serviciul Federal de Securitate – nu a surprins fuga lui în intervalul de trei secunde și a trecut pe lângă Nate, ascuns după un nămete, Leavitt îndrumând-o în altă direcție. Nate își lăsase celularul activ de la secția economică a ambasadei în mașina lui Leavitt, aşa că agenții FSB nu aveau decât să detecteze telefonul în următoarele trei ore între turnurile moscovite dotate cu antene. Nate se lovise de trotuar când se rostogolise și, în primele ore, a simțit cum îi întepenește genunchiul, dar acum îi era la fel de amortit ca întreg corpul. O luă la pas, în vreme ce se insera, aluneca, escaladă și străbătu jumătate de oraș fără să dea de urma vreunui filaj. Părea să fie în siguranță.

Nate făcea parte dintr-un mic grup de ofițeri de „operațiuni interne” ai CIA, antrenați să acționeze sub urmărire pe terenul inamicului. Atunci când se afla în teren lucrând împotriva lor nu avea dubii, nici introspecții. Teama obișnuită de a rata, de a nu excela, dispărea. În seara aceea, alergase ca un nebun, făcându-și treaba bine. *Ignoră frigul care îți învăluie pieptul, presându-l puternic. Stai în balonul senzorial, lasă-l să se umfle de la stres.* Vederea lui era ageră.

Concentrează-te asupra distanței de mijloc, uită-te după trecătorii și vehiculele care reapar. Observă culorile și formele. Pălării, haine, vehicule. Fără a se gândi mult la asta, Nate înregistra sunetele pe care le scotea în jurul lui orașul ce se cufunda în noapte. Huruitul troleibuzelor gonind pe firele electrice de deasupra, șuieratul anvelopelor de automobil pe pavajul ud, trosnetul de praf de cărbune sub picioare. Adulmecă în aer fumul toxic de diesel și de cărbuni arși și aroma argiloasă de ciorbă de sfeclă dintr-o ventilație de evacuare nevăzută. Era ca un diapazon ce rezona în aerul înghețat, încordat tot, dar ciudat de calm. După 12 ore, era cât se poate de convins că devenise cu totul invizibil.

Reper de timp 22:17. Tânărul Nate, în vîrstă de 27 de ani, mai avea două minute până să se întâlnească cu legenda, cu giuvaierul de pe coroană, cu cea mai valoroasă achiziție din ocolul CIA. Doar 300 m distanță de strada liniștită unde urma să-l întâlnească pe MARBLE: un tip sofisticat, rafinat, în jur de 60 de ani, general-maior în SVR, succesoarea celei mai importante direcții a KGB-ului, Serviciul de Informații Externe al Federației Ruse, spionii din străinătate ai Kremlinului. MARBLE era în slujba lor de 14 ani, o performanță având în vedere că sursele rusești ale Războiului Rece supraviețuise în jur de 18 luni. În timp ce cerceta strada, lui Nate i se perindără prin minte pozele agenților pierduți în trecut: Penkovski, Motorin, Tolkaciov și toți ceilalți care dispăruseră.

Dar nu și acesta, nu cât timp sunt eu aici. El n-avea s-o dea-n bară.

MARBLE era acum șef al Departamentului pentru cele două Americi în SVR, o poziție extrem de favorabilă, însă era un KGB-ist de școală veche, își câștigase faima (și steaua de general) pe parcursul unei spectaculoase cariere în străinătate, nu doar datorită victoriilor lui operaționale, dar și pentru că supraviețuise epurărilor, reformelor și luptelor interne pentru putere. Nu se amăgea în privința naturii sistemului pe care-l sluia și ajunsese să urască mascarada, dar era un profesionist și încă unul loial. Pe când avea 40 de ani, fiind deja colonel și lucrând la New York, cei de la Centru nu-i îngăduiseră să-și ducă soția la un oncolog american, o dovadă absurdă a intransigenței sovietice; ca urmare, soția lui a murit pe o targă, pe un corridor de spital din Moscova. Lui MARBLE i-au trebuit opt ani pentru a se hotărî, pentru a se pregăti să-i abordeze pe americani și să le ofere serviciile sale.

Devenind spion străin – un agent, în vocabularul folosit în spionaj – MARBLE le vorbise calm și plin de eleganță ofițerilor de caz din cadrul CIA care se ocupau de el, cerându-și scuze cu mare modestie pentru informațiile sărâce pe care le oferea. Cei de la Langley erau surprinși. Aveau de-a face cu informații de o valoare inestimabilă, despre operațiuni ale KGB-ului și SVR-ului, despre infiltrările lor în cadrul unor guverne străine și, uneori, atunci când putea, și nemeterminate de pe coroană: numele americanilor care spionau pentru Rusia. Era o valoare ieșită din comun, de mare preț.

Ora 22:18. Nate a cotit și a început să străbată străduța îngustă, cu blocuri de locuințe pe ambele părți, trotuarul neregulat fiind străjuit de copaci acum goi și acoperiți cu zăpadă. La capătul opus al străzii, și-a făcut apariția o siluetă familiară, proiectată de lumina de la intersecția din spate, care a cotit și s-a îndreptat spre el. Bătrânul era un profesionist: se încadrase în fereastra de patru minute.

Lui Nate îi trecuse oboseala și simțea cum își revine. În timp ce se apropia MARBLE, Nate a cercetat automat strada pustie pentru a repера vreo anomalie. *Nicio mașină. Privește în sus. Nicio fereastră deschisă, apartamentele aflate în întuneric. Uită-te înapoi. Străzile laterale erau liniștite. Scrutează întunericul. Niciun măturător, niciun pierde-vară.* O greșeală, în ciuda tuturor orelor de detectare a filajului, de manevre de provocare, de așteptare și pândă în zăpadă și frig, o singură greșeală ar fi avut un rezultat inevitabil – moartea lui MARBLE. Pentru Nate asta nu însemna atât pierderea unei surse de informații sau începutul unui conflict diplomatic, ci moartea acestui om. N-avea să dea greș.

MARBLE înainta agale. Se mai întâlniseră de două ori. De el se ocupaseră mai mulți ofițeri CIA – și el îi formase pe toți. Unii dintre ei se realizaseră. Pe unii MARBLE îi suspecta de prostie galopantă. Iar unul sau doi dintre ei afișaseră o îngrozitoare *langoare*, un dezinteres potențial fatal față de profesionalism. Nate era diferit, era interesant. Avea el ceva, o agerime, o agresivitate în încercarea de a nu greși. Un pic cam crud, cam neliniștit, era MARBLE de părere – dar nu toți aveau același entuziasm, iar el îl acceptă.

Ochii i-sau îngustat de placere văzându-l pe Tânărul american. Nate era de înălțime medie și cu o constituție delicată, cu păr negru, drept, care-i cădea peste nasul drept și ochii căprui ce-i

jucau în cap, privind peste umăr în timp ce se aprobia, mai degrabă vigilent decât nervos.

– Bună seara, Nathaniel, a spus MARBLE.

Un ușor accent britanic de pe vremea șederii lui la Londra, schimbat de timpul petrecut la New York. Folosirea limbii engleze era un capriciu, pentru a se simți mai apropiat de ofițerul lui de caz, cu toate că Nate vorbea rusa fluent. MARBLE era scund și îndesat, cu ochii adânci, căprui, separați de un nas cărnos. Avea sprâncene albe, stufoase, care erau în același ton cu părul său alb, ondulat, făcându-l să pară un bulevardist spilcuit.

Ar fi trebuit să folosească nume false, dar era ridicol. MARBLE avea acces la dosarul SVR cu diplomați străini și îi știa foarte bine numele lui Nate.

– Ce bine-mi pare să te văd. Te simți bine? MARBLE s-a uitat cu atenție la chipul lui Nate. Ești obosit? Câte ore ai pierdut în seara astă?

Întrebările lui MARBLE erau cât se poate de politicoase, însă ținea totuși să afle. Nu lua niciodată nimic drept bun.

– *Dobrîi vecer, deadea*, a răspuns Nate.

Începuse să folosească apelativul familiar „unchiule”, în parte pentru a-i arăta respect și în parte pentru a-și exprima o reală afecțiune. S-a uitat la ceas.

– Au trecut 12 ore. Strada pare liberă.

Un mod de a vorbi pe care îl înțelegeau amândoi și Nate știa că MARBLE voia să audă cât de amănunțit fusese raidul lui.

MARBLE n-a comentat. Cei doi au început să meargă printre umbrele conturate de copaci de-a lungul trotuarului. Aerul era înghețat, nu bătea nicio pală de vânt. Aveau în jur de șapte minute pentru întâlnire.

Nate l-a lăsat mai mult pe MARBLE să vorbească, iar el îl asculta cu atenție. Acesta vorbea repede, dar fără a se grăbi, amestecând bârfa cu politica din departamentul lui MARBLE, cine avansase, cine decăzuse. O prezentare pe scurt a unei noi operațiuni, o racolare reușită de SVR într-o altă țară. Detaliile erau pe discuri. Aceasta era atât o discuție între doi oameni, cât și un raport de activitate. Sunetul vocilor lor, contactul vizual, chicotitul ușor al lui MARBLE. Aceasta era și scopul.

În timp ce mergeau, și-au reprimat amândoi un impuls firesc de a se îmbrățișa, ca tată și fiu. Știau amândoi că nu putea să existe niciun

fel de contact, era un imperativ amar, de echipa contaminării cu *metka*, praful spionilor. Chiar MARBLE reportase despre programul secret de „polenizare” a ofițerilor CIA suspecți de la ambasada SUA din Moscova. O pulbere galbenă, fină, un compus chimic numit nitrofenilpentadienal, NPPD. Tehnicenii ruși spărgeau baloanele de cauciuc și pulverizau praful pe haine, covoare, volanele mașinilor. NPPD fusese proiectat să se răspândească precum polenul lipicios al unei narcise, de la o strângere de mână la o coală de hârtie sau reverul unei haine. Se impregna în chip invizibil pe orice atingea un ofițer american CIA. Așa că, dacă erai un oficial rus suspect și măinile, hainele sau sugativa de birou străluceau de NPPD, erai ars. MARBLE îi traumatizase pe cei de la Langley raportând ulterior că diferite pachete de *metka* erau etichetate cu niște componente distinctive de marcas care puteau să identifice cu precizie americanul vizat.

În vreme ce mergeau și discutau, Nate și-a băgat mâna în buzunar și a scos o pungă de plastic sigilată. Baterii de schimb pentru echipamentul de comunicații secrete al lui MARBLE: trei pachete de țigări de un cenușiu metalic, excesiv de grele. Foloseau comunicațiile secrete pentru transmiterea de știri importante rapide și pentru a menține contactul amical în pauzele dintre întâlnirile personale. Dar aceste scurte întâlniri, extrem de riscante, erau cu mult mai productive. În cadrul acestora, MARBLE le furnizase cantități uriașe de informații pe discuri sau drivere, iar el era reaprovizionat cu echipamente și ruble. Mai exista și contact uman, ocazia de a schimba câteva cuvinte, momentul de a reînnoi parteneriatul aproape religios.

Nate a desfăcut cu grijă punga de plastic și i-a întins-o lui MARBLE, care a scos bateriile ambalate, ce fuseseră împachetate într-un laborator steril din Virginia. Apoi MARBLE a strecut în pungă două discuri.

– Cred că sunt cam cinci metri lineari de fișiere pe discurile alea, a spus el. Cu complimentele mele.

Nate a observat că bătrânușul spion încă mai gândeau în termeni de metri lineari de fișiere chiar și când fura secrete digitale.

– Mulțumesc. Ai inclus și rezumatul?

Hackerii agenției îl rugaseră pe Nate să-i reamintească lui MARBLE să includă un rezumat al informațiilor, pentru prioritizarea traducerii și procesării rapoartelor lui brute.

– Da, de data asta mi-am amintit. Am inclus și un nou director de birou pe cel de-al doilea disc. Câteva schimbări de personal, nimic șocant. Și un program al planurilor mele de călătorie în străinătate pentru anul viitor. O să cauț să călătoresc din motive operaționale, am inclus detalii, l-a asigurat el, arătând cu capul spre discul din pungă.

– Sunt nerăbdător să te văd în afara Moscovei, când ai timp, a spus Nate. Timpul se aprobia de sfârșit și cei doi ajunseseră la capătul străzii, se întorseră și mergeau încet spre celălalt capăt.

MARBLE a devenit melancolic

– Știi, m-am gândit la cariera mea, la relația cu prietenii mei americani, la viața ce-mi stă înainte, a spus el. Probabil că mai am câțiva ani până la pensie. Politica, bătrânețea, greșeala de neconcepțut. Poate trei sau patru ani, poate doi. Uneori mă gândesc că ar fi plăcut să mă retrag în New York. Ce crezi despre asta, Nathaniel?

Nate s-a oprit și s-a întors pe jumătate spre el. Ce mai era și asta? Zgomotul de pe stradă s-a stins. Agentul lui avea probleme? MARBLE și-a ridicat mâna pentru a-l strângă pe Nate de braț, dar și-a oprit-o în aer.

– Nu te alarmă, te rog, gândeam doar cu voce tare.

Nate l-a privit pe MARBLE pieziș: bătrânul era sigur pe sine, calm. Era firesc pentru un agent să se gândească să se retragă, să viseze la sfârșitul primejdiei și al vietii duble, să înceteze să mai stea cu urechile ciulite la orice bătaie în ușă. Viața, în cele din urmă, te epuizează și asta duce la greșeli. Era oare oboseală în vocea lui MARBLE? Nate trebuia să raporteze cu grijă nuanțele acestei conversații în telegramă sa confidențială de a doua zi. În mod inexorabil, problemele aferente unui caz cădeau întotdeauna pe capul ofițerului de caz, iar el n-avea nevoie de aşa ceva.

– Este ceva în neregulă, vreo problemă de securitate? l-a întrebat Nate. Contul tău bancar te așteaptă, știi doar. Poți să te retragi oriunde dorești. Te sprijinim în toate felurile.

– Nu, sunt bine. Mai avem încă treabă de făcut. Apoi putem și să ne odihnim, l-a liniștit MARBLE.

– E o onoare să lucrez cu tine, a spus Nate, și era sincer. Contribuția ta este inestimabilă.

Bătrânul se uită în jos la trotuar în vreme ce mergeau de-a lungul străzii întunecoase. Întâlnirea lor se întinsese acum la șase minute. Era vremea să plece.

– Ai nevoie de ceva? întrebă Nate. Închise ochii și se concentră. Îl dăduse bateriile, primise discurile, având incluse rezumatul și programul de deplasări externe. Singurul lucru care mai rămăsese era să fixeze următoarea întâlnire personală peste trei luni. Ne vedem iar peste trei luni? întrebă Nate. Atunci o să fie în plină iarnă, în decembrie. La noul loc, EAGLE, lângă râu?

– Da, bineînțeles, a spus MARBLE. *Orel*. O să confirm printr-un mesaj cu o săptămână înainte.

Se aprobiau iar de capătul străzii, îndreptându-se agale spre luminiile mai puternice de la intersecție. Un semn de neon de peste drum marca o intrare la o stație de metrou. Nate a simțit brusc un fior de neliniște pe șira spinării.

O limuzină Lada veche a traversat încet intersecția, cu doi oameni în față. Nate și MARBLE s-au lipit de zidul unei clădiri, învăluși cu totul de întuneric. MARBLE văzuse și el mașina, bătrânul era un profesionist în materie de urmărire stradală ca și Tânărul lui ofițer de caz. O altă mașină, un Opel mai nou, a traversat în direcția opusă. Cei doi bărbați din interior se uitau în cealaltă parte. Privind în spate, Nate a văzut o a treia mașină intrând încet pe stradă. Mergea doar cu luminile de parcare aprinse.

– E o patrulare de măturare, șuieră MARBLE. N-ai parcat nicio mașină prin preajmă, nu?

Nate dădu din cap în semn că nu. Nu, nu, la naiba, nu. Inima îi bătea nebunește. Totul era să scape. Se uită la MARBLE după un semn, apoi se mișcară amândoi în același timp. Uitând de praful pentru spioni, uitând de orice altceva, Nate îl ajută pe MARBLE să-și dea jos paltonul închis, întorcându-l pe dos în vreme ce-l trăgea de pe el, acesta transformându-se într-o haină deschisă la culoare, de o cu totul altă croială, pătată și tocită la mânci și la poale. L-a ajutat pe MARBLE să-și pună pe el. Căutând într-un buzunar interior al hainei, a scos o căciulă de blană mâncată de molii – parte din propria sa deghizare – și i-a îndesat-o lui MARBLE pe capul descoperit. Acesta și-a scos din buzunarul din față niște ochelari cu ramă groasă și cu un braț legat cu scotch alb și și i-a pus. Nate a căutat în alt buzunar și a scos un băt scurt pe care l-a scuturat ușor în jos. Un șnur elastic din interiorul acestuia l-a făcut să se întindă până la dimensiunile unui baston pe care i l-a pus lui MARBLE în mână.

Moscovitul între două vârste dispăruse, fiind înlocuit în opt secunde de un pensionar bătrân demodat, îmbrăcat într-o haină ieftină din pânză și mergând șontac sprijinit de un baston. Nate îl împinse ușor înspre intersecție și stația de metrou. Acțiunea asta încalcă regulamentele, era periculos să folosească metroul, să se blocheze în subteran, dar dacă MARBLE putea să scape din zonă, riscul merita efortul. Travestiul lui trebuia să fie suficient pentru numeroasele camere de supraveghere de pe peroane.

— O să-i duc eu de aici, a spus Nate în vreme ce MARBLE s-a îndoit de spate și a început să traverseze târșăit intersecția. Bătrânul spion îl privi o dată grav, dar calm, și îi făcu semn cu ochiul. *Tipul asta e o legendă vie*, se gândi Nate. Dar acum singura sa prioritate era să distragă mașinile de patrulare și să le facă să se concentreze asupra lui, și nu asupra lui MARBLE. Totuși nu trebuia să fie prins. Discurile lui MARBLE din buzunarul său l-ar fi omorât pe bătrân la fel de sigur ca și în cazul în care echipa de urmărire l-ar fi arestat.

Nu și cât timp se afla el acolo. Capul și gâtul i-au fost cuprinse de fiori de gheață. Își ridicase gulerul hainei, își luă inima-n dinți și traversă repede prin față mașinii care îl urmărea parcurgând încet strada înspre el, până la o jumătate de stradă distanță. Tipii erau probabil de la FSB, bătușii care lucrau în spionajul intern din cadrul Federației Ruse. Era pe teritoriul lor.

Motorul Ladei 1200 a scrâșnit și l-au reperat în lumina reflectată a farurilor mari pe strada scânteindă, iar el a fugit spre blocul următor și a intrat în casa scărilor unui subsol ce duhnea a urină și votcă. În spatele lui se auzea scrâșnetul anvelopelor, aşa că și-a zis *Așteaptă, așteaptă, acum mișcă-te iar*, a luat-o la fugă printre alei, alunecând ușor de-a lungul pasajelor pietonale, coborând în goană scările spre râu. *Folosește barierele, traversează șinele de cale ferată, schimbă-ți vectorul și direcția odată ce ai ieșit din raza vizuală, indu-i în eroare, strecoară-te dincolo de linia lor de siguranță*. Verificare timp: aproape două ore.

Tremura de oboseală și a luat-o la fugă, apoi a mers la pas, pe urmă s-a chircit în spatele unor mașini parcate, auzind zgomote de motor peste tot în jurul lui în timp ce se apropiau, apoi se îndepărtau, pe urmă se apropiau din nou, încercând să-l trântească la pământ și să-și

bage mâinile în buzunarele lui. Putea auzi frânele care scrâșneau, și auzea zbierând în stațiile radio, ajunsese să-și iașă din minti.

Primul lui instructor de filaj îi spusese: *O să simți strada, domnule Nash, nu contează dacă e Wisconsin Avenue sau Tverskaya, o să simți oricum*, și Nate o simtea al naibii de bine, dar erau o mulțime, chiar dacă nu știau exact unde se afla el. Cauciucurile de automobil scrâșneau pe pavajul umed în timp ce accelerau înainte sau înapoi; vesteau bună era că nu reușiseră să-l localizeze aşa de bine încât să îl urmărească pe jos, iar cea proastă era că timpul lucră de partea lor. Slavă Domnului că-l urmăreau pe el, ceea ce însemna că nu-i dăduseră nicio atenție lui MARBLE. Nate se rugă că bătrânul să nu fi fost observat în timp ce se îndreptase șchiopătând spre metrou și ca acest filaj să nu fi fost îndreptat împotriva lui din start, pentru că altminteri însemna că un al doilea echipaj îl urmărea acum pe el. N-aveau să pună ei mâna pe agentul lui, *agentul lui*, și nici pe pachetul cu discurile lui MARBLE, volatile precum nitrogenul în buzunarul lui. Nu s-a mai auzit scrâșnet de cauciucuri și pe străzi se asternuse liniștea.

Reper de timp: două ore în plus, picioarele și coloana îl dureau, avea vederea un pic înceșoșată. A mers pe o alei îngustă, ținându-se de zid pe întuneric, sperând că plecaseră, imaginându-și mașinile lor cu bara îndoită întoarse la garaj, cu caroseria încinsă și murdară de noroi, în vreme ce șeful lor zbiera la ei în camera de instructaj. Nu mai văzuse nicio mașină de câteva minute și s-a gândit că ieșise din perimetru lor de căutare. Începuse să ningă din nou.

În față, un vehicul a frânat la stop, apoi s-a întors și a intrat pe alei, iluminând zăpada cu farurile. Nate s-a întors cu fața la zid, încercând să treacă neobservat, dar știa că pesemne îl văzuseră și, în timp ce luminile au zăbovit puțin asupra lui, mașina s-a îndreptat în viteză spre el, strecându-se pe partea unde se afla. Privea de-a dreptul uluit cum mașina venea înspre el, portiera laterală dreaptă aflându-se la doar câțiva centimetri de zid, cele două fețe încordate uitându-se fix înainte, ștergătoarele la viteză maximă. Aceste bestii FSB-iste nu-l văzuseră? Apoi și-a dat seama că-l văzuseră căt se poate de bine, încercând să-l strivească cu mașina de zid. *E o lege nescrisă, potrivit căreia echipajele de urmărire care filează un diplomat străin nu manifestă niciodată violență față de o țintă*, spuseseră instructorii

și, serios, ce naiba făceau tipii ăia? S-a uitat în spate și a văzut că intrarea în alei era prea departe.

Simte strada, domnule Nash. Si cea de a doua alternativă bună era să se prindă de țeava de scurgere din fontă ce cobora de-a lungul clădirii, la câțiva zeci de centimetri de el, cu clemele metalice ruginite fixate în zidul de cărămidă, și în timp ce mașina înainta, el sări și înșfăcă țeava de scurgere, folosindu-se de clemele metalice pentru a se cățăra pe zid, iar mașina s-a izbit de perete, despicând țeava, capota mașinii fiind chiar sub picioarele lui cocoțate. Scoțând un scrâsnet puternic, mașina s-a hărăsit bine de zid și s-a blocat. Opriseră motorul și el nu mai avea de ce să se țină, așa că s-a lăsat să cadă pe capotă și apoi pe pavaj. Portiera șoferului s-a deschis și o matahală cu căciula de blană se pregătea să iasă de acolo, dar ei nu tratează niciodată cu violență o țintă, așa că Nate împinse cu umărul portiera înapoi peste capul și gâtul asasinului, auzi un strigăt, văzu o față contorsionată de durere. Îi mai trânti de două ori portiera în cap, foarte iute, și omul căzu la loc în mașină. Portiera cealaltă era închisă și lipită de zid și a putut să-l vadă pe celălalt bătrăuș încercând să se cățare de pe scaunul din față ca să ajungă la portiera din spate, așa că era timpul să ia iar la picior și Nate a rupt-o la fugă în întuneric, pe la colțul aleii.

Trei uși mai încolo era o crâșmă soioasă, deschisă la ora aceea târzie, luminile revârsându-se pe trotuarul acoperit de zăpadă. Nate putea auzi mașina din alei demarând iar, cu motorul huruind. Se strecură în micuța crâșmă pustie și închise ușa. O singură încăpere, nimic altceva decât o tejghea într-un capăt, câteva mese de lemn și banchete uzate, un tapet pătat și niște perdele de dantelă murdare la ferestre. O bătrână cu doi dinți, buni de desfăcut conserve, stătea în spatele tejghelerii ascultând zbârnăitul unui radio și citind un ziar. Două oale uzate de aluminiu cu supă fierbeau pe cuptorul electric din spatele ei. Miroslul de ceapă gătită umplea încăperea.

Străduindu-se să-și stăpânească tremurul mâinilor, Nate s-a îndreptat spre tejghea și a comandat în rusă o farfurie cu supă de sfecă femeiei care se holba la el cu o privire goală. S-a așezat cu spatele la fereastra cu perdea și a ascultat. O mașină a vînit prin preajmă, apoi încă una și apoi nimic. La radio, un comic spunea o glumă:

Hrușciov a vizitat o fermă de porci și a fost fotografiat acolo. La redacția ziarului din sat era o discuție aprinsă despre legenda

fotografiei. „Tovarășul Hrușciov printre porci?” „Tovarășul Hrușciov și porcii?” „Porcii în jurul tovarășului Hrușciov?” Niciuna nu era potrivită. Redactorul ia în cele din urmă o hotărâre: „Al treilea de la stânga – tovarășul Hrușciov”.

Bătrâna din spatele tejghelerii chicoti.

Nate nu mai mâncase și nu mai băuse nimic de mai bine de 12 ore și se apucă să înfulece supa groasă cu lingura tremurându-i în mână. Bătrâna se zgâie la el, se ridică și ocoli tejgheaua îndreptându-se spre ușa de la intrare. Nate o privi cu coada ochiului. Ea deschise ușa, lăsând să intre o rafală de aer rece de afară. Bătrâna privi în stradă, în față și în spatele blocului, apoi trânti ușa la loc. Se întoarse la taburetul ei din spatele tejghelerii și își luă ziarul. Când Nate își termină supa și pâinea, se îndreptă spre tejghea și numără câteva copeici. Cotoroanța adună monezile și le strecură într-un sertar. Trânti sertarul la loc și se uită la Nate.

– E liber, i-a spus ea. Du-te cu Dumnezeu.

Nate evită să-o privească și plecă.

După încă o oră, ud leoarcă de sudoare și tremurând de oboselă, Nate trecu împletecindu-se de ghereta milițianului de la intrarea principală a complexului de locuințe al ambasadei. Discurile lui MARBLE se aflau în sfârșit în siguranță. Nu acesta era modul regulamentar de a încheia o misiune nocturnă, dar ratase de ore bune mașina Stației care trebuia să-l ridice. Intrarea sa a fost observată și, într-o jumătate de ceas, FSB și imediat după aceea și SVR au aflat că Tânărul domn Nash de la secția economică a ambasadei fusese cel care le scăpase printre degete în cea mai mare parte a serii. și credeau că știau și de ce.

SUPA DE SFECĂ A BĂTRÂNEI

Topiți unt într-o oală, adăugați ceapă tocată și căliști-o până devine sticioasă. Adăugați trei sfecle rase și o roșie tăiată în bucăți. Turnați supă concentrată de vită, puneti oțet, zahăr, sare și piper. Supa trebuie să fie dulce-acrișoară. După ce a dat în clocot, fierbeți-o la foc mic timp de un ceas. Serviți-o fierbinte, cu o lingură de smântână acră și mărar tocat.